

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ПЪРВА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДПР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Веднъж, когато народът се притискаше към Него, за да слуша словото Божие, а Той стоеше при Генисаретското езеро, видя два кораба, които стояха край езерото; а рибарите, излезли от тях, плавеха мрежите.

Като влезе в един от корабите, който беше на Симона, помоли го да отплава малко от брега и, като седна, от кораба поучаваше народа. А когато престана да говори, рече Симону: отплавай към дълбокото, и хвърлете мрежите си за ловитба.

Симон Му отговори и рече: Наставниче, цяла нощ се мъчихме, и нищо не уловихме; но по Твоята дума ще хвърля мрежата.

Това като сториха, те уловиха голямо множество риба,

та и мрежата им се раздираше. И кимнаха на другарите, които се намираха на друг кораб, да им дойдат на помощ; и дойдоха, и тъй напълниха двата кораба, че щяха да потънат.

Като видя това, Симон Петър падна пред коленете Исусови и рече: иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек. Защото ужас обвзе него и всички, които бяха с него, от тая ловитба на риби, хванати от тях, тъй също и Иакова и Иоана, синове Зеведеevi, които бяха другари на Симона. И рече Исус на Симона: не бой се; отсега ще ловиш човеци. И като изтеглиха корабите на брега, оставиха всичко и тръгнаха след Него.

(Лк 5:1–11)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СЛОВО ЗА ПЪРВА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДПР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

„Иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек“ (Лука 5:8)

Мнозина влизат в храма със своите претенции, с мисълта, че Бог и Църквата са им длъжници. Ние трябва да се приближаваме и да вървим към Бога винаги, но да отиваме към Него със съкрушен дух, със смирено сърце, да отиваме, съзнавайки, че нямаме никакви права на тази среща и че ако тя се случи, то ще бъде само поради безграничната Божия милост.

Но обикновено ние не пристъпваме така към Бога. Ние заставаме на молитва и веднага очакваме някакви дълбоки религиозни преживявания; идваме в храма и като че ли искаме от Бога Той да ни даде молитвено настроение.

В ежедневието си ние често забравяме за Бога, живеем така, като че ли Той не съществува, но когато изведнъж си спомним за Неговото присъствие, ние като че ли искаме от Бога, Той веднага да се отзове на нашата молба, на нашия зов, на нашето желание.

Често Бог не се приближава към нас, защото срещата ни с Него би била за нас съд, пред когото не бихме могли да устоим. Затова, когато молим Бога, по-скоро да се отзове на нашите вопли или просто на нашето желание за среща, ние правим грешка: ние трябва да търсим Бога, но да очакваме трепетно този момент, когато Той ще благоволи

да ни се яви.

Ние често се молим, въобразявайки си, че ето вече се намираме в Царството Божие, че вече принадлежим към Божието семейство, че вече сме сред тези, които могат да ликуват в Негово присъствие. Колко често трябва да си даваме сметка, че с целия си живот сме излезли от това Царство, че в нашия живот Бог не е Цар, Той не е Господар, Той

не е Стопанин, Той даже не е Приятел, който може във всяка минута да почука на вратата ни и заради когото ние сме в състояние да забравим всичко.

Виждайки в знаменieto с чудесния улов на риба ново потвърждение за божественото достойнство на Спасителя, ап. Петър усетил с особена сила своето недостойнство, своята

греховност и затова той възкликнал към Него: „Иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек!“

Това ни показва с какво чувство за своето недостойнство, с какво съзнание за своята греховност трябва да пристъпваме към Светата Чаша.

Всички грехове, към които ние така сме привикнали и които не ни се струват толкова страшни, защото ние сравняваме своя живот не с това, как би трябвало да живеем, а с това, как живеят обкръжаващите ни хора, и мислейки, че ако ние не сме по-лоши от тях, не сме никакви престъп-

ници, които подлежат на съд и затвор, — ние вече като че ли не сме така грешни.

Но ако ние погледнем на своя живот пред Лицето Божие, пред Този, Когото дръзваме да приемем в душата си, то ние трябва отново и отново да преживеем тези дребни свои грехове, тези тежки свои прегрешения, и да си спомним изведнъж колко нечистота, неискреност, самолюбие, гордост има в нас, колко малко неща вършим за Господа и колко много неща вършим от тщеславие, задоволявайки само своето самолюбие.

Не сме ли изпадали в раздражителност, в униние, не сме ли забравяли, че Господ ни е изкупил със Своята Пречиста кръв, не сме ли забравяли за какво живеем на света, не сме ли се потапяли изцяло в детски грижи, а какво да кажем за нашата душевна нечистота, която никога не вижда,

но за която знае нашата съвест? Нима не сме желали чуждото, не сме завиждали?

Нека по-често си спомняме тези дивни слова на ап. Петър: „Иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек!“ и когато пристъпваме към молитва, да пристъпваме със съзнание за свето недостойнство и греховност, кротко стоейки пред вратата, чуайки с трепетна ръка — ще ни отвори ли Господ? Но ако не ни отвори, нека бъде за нас достатъчна радостта от това, че ние Го познаваме, обичаме, че се стремим към Него и да се стараем да Му засвидетелствуваме своята любов, истинността на нашата вяра, искреността на нашите стремления с такъв живот, който би направил за нас възможна срещата с Господа лице в лице. **АМИН.**

Митрополит **Антоний Сурожски**
Източник: <http://www.pravmladeji.org/>

СМИРЕНИЕТО НА ПРЕПОДОБНИ СЕРГИЙ, ИГУМЕН РАДОНЕЖСКИ

Един селянин, като слушал много за добродетелите и чудотворството на свети Сергей, пристигнал отдалеч в неговата обител да го види на живо и да приеме от него благословение. В това време Божият праведник обработвал земята и градината си. Като разбрал за пристигналият, той наредил да го пуснат при него.

Селянинът, като видял бедно облечения човек, който копае в градината, не можел да си представи, че това е славният Сергей. Помислил си, че за да му се присмее, вместо праведника са му показали някакъв работник. Той се върнал в манастира и повторно попитал къде е преподобният Сергей? Колкото и да го уверявали, че той е в градината и вече го е видял, селянинът не искал и да чуе.

В това време Божият угодник излязъл от градината. Селянинът се погнусил от него, обърнал се настрана и не пожелал дори да го погледне. „На какъв труд се подложих, но напразно! Дойдох да видя великия пророк, надявах се да видя славата му, а какво открих? Един бедняк“. Така си мислел селянинът, а старецът разбрал мислите му, благодарил на Бога, защото, както гордият се радва на похвалите и почестите, така смиреният се радва на пренебрежението и униженията. Той хванал селянина за ръка и го въвел в своята килия, като му предложил храна и питие. „Не се натъжавай, добри човече, казал той, ти скоро ще видиш Сергей“.

Едва рекъл това и му известили, че в манастира пристига великият княз. Сергей излязъл да го посрещне... Колко

удивен бил селянинът, като видял владетелят да се приближава с благоговение и да се кланя до земята, да проси благословение от стареца. Учудването му се засилило, като видял същия старец да сядва редом до великия княз, докато всички останали, дори велможите, стоели почтително прави.

А от селянина се гнусели дори слугите им... Едва изпросил за себе си местенце встрани от събраните, той не отделял очи от този, когото преди това не желаел да погледне. „Старете добро, тихо попитал той, кажете ми кой е този старец, седнал до господаря?“ „Това е преподобни Сергей“ — отговорили му запитаните. Почувствал, че измамил самия себе си, селянинът заплакал и вътрешно се укорявал в невежество. „Ясно е, че съм слепец, казал си той, след като не можах да узная Божия праведник и да се отнеса с него с подобаваща чест... Жалко, как ще застана сега пред него?“. Но свети Сергей скоро го утешил.

Когато князът се простил с праведника, селянинът паднал в краката му, като се разкайвал за своето безумие... „Всичко само ти си прав, като го вдигал, казал светият мъж, защото само ти ме помисли за един старец, който нищо не значи, докато всички се лъжат в преценката си за мен“.

Уважавай лошо облечения човек по същия начин, както и този с богати дрехи, за да не излезе, че почитах не човека, а неговите дрехи. Освен това често под бляскавите дрехи се крие невежество и зло сърце, а под бедните — велик ум и висока добродетелност.

Автор: **протоиерей Григорий И. Мансетов**
Из: „Училище за благочестие“

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

МОНАШЕСКИЯТ ЖИВОТ

АТОНСКИ БЕСЕДИ

(продължение от бр.261)

15 Какво е Божия благодат и може ли тя да бъде описана?

Това, което се отнася до свръхестествените свойства на Бога, никога не може да бъде описано от тварно същество. Човекът го разбира само смътно и неясно, защото Божественото е непостижимо и неопишуемо. Божествена благодат се нарича силата или енергията на Бога, с която Той е сътворил и удържа вселената. Тя се нарича благодат, тъй като се дава даром. Тя е нашата единствена надежда и утешение, от нея сме се лишили

след падението. Но нашият Господ ни я е върнал, когато е дошъл на земята. Тя, в зависимост от вярата и от точността при спазването на Божиите заповеди, ни избавя от плена на ветхия, на пръстения, човек и ни претворява, съзиждайки вътре в нас образа на небесния. И тук трябва да се подчертае, че всичко в дадения случай зависи не от човешките усилия, но от Бога. Ние привличаме благодатта със смиреномъдрие и особено с прояви на състрадание и любов към ближния.

(следва продължение)

Автор: **Старецът Иосиф Ватопедски**

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

РЕВНОСТ ЗА СПАСЕНИЕ НА БЛИЖНИЯ

(ОТ ПРОЛОГА, 26 СЕПТЕМВРИ)

Когато бил в Ефес, свети Иоан Богослов приел върху себе си грижите за един на вид добродушен и даващ надежди за развитието си младеж. Като го обикнал в душата си, той искал да го присъедини към Божиите чеда, да го направи жител на Небесния Иерусалим.

Скоро на Христовия Апостол се наложило да замине далече във връзка с проповедта на Словото Господне. Затова, като напуснал Ефес, той възложил на епископа грижите за младия човек. Архиепископът със желание се заел да изпълни поетото обещание. Предпазвал младежа от злото и го наставлявал по пътя на добродетелите. След известно време го кръстил и като помислил, че с извършване на светото тайнство, напълно го е утвърдил във вярата, прекъснал душеполезните наставления.

Но колко пагубно се оказало за младия човек да гради поведението си, като изпълнява собствената си воля... Нещастният юноша се запознал с някои свои връстници, не особено добронравни, започнал да ходи с тях по нощни събирания, скоро се пристрастил към пиянство и в общуване с порочни жени. Към всичко това се прибавила страстта към разорителни хазартни игри, а тъй като за това трябват пари, развратникът станал и крадец. Накрая стигнал до такова жестокосърдие, че една разбойническа шайка го провъзгласила за свой главатар. Оттогава не само грабежите, но и убийствата за него били като шегата. Но свети Иоан се върнал.

Като се видял с епископа, той го попитал в присъствието на всички: „Къде е младежът? Доведи го тук!...“. Епископът въздъхнал от дълбочината на сърцето си, заплакал и едва могъл да каже: „Той умря“. „Как, душевно или телесно?“ – попитал св. Иоан. „Душевно, отговорил епископът, сега е разбойник“. „Двама нещастни! – възкликнал Апос-

толт – безгрижният възпитател и нехайният питомец! Горко му! Но какво направи ти? Нали на теб възложих, като напуснах Ефес, да пазиш детската душа! Дай ми един кон!“ . Дълго яздил из горите свети Иоан, търсейки блудния син. Накрая го пленили група разбойници. Вместо да се стреми да се освободи от тях, той ги помолил да го заведат при своя главатар.

Като видял свети Иоан, нещастният юноша се разтреперил и побягнал от него, но Апостолът забравил своята старост и се спуснал след злодея. „Защо бягаши от мене, чедо мое? Защо ми причиняваш такъв непосилен труд, сине мой? Спири и се съжали над немощния старец, спри и не се страхувай от нищо, защото не е загубена надеждата за спасение... Аз отговарям за тебе пред Бога! Нека бъде върху мен кръвта, която ти си пролял!“ . Накрая, убеден противно на волята си, юношата спрял, хвърлил оръжието си, заплакал и като закрил лицето си с ръце, се устремил да прегърне свети Иоан. Нещастникът треперел и цял се трясал от вълнение.

Апостолът го взел със себе си в града, завел го в църква и му предоставил начин да се покае, като с това дал пример за покаяние на всички, изпаднали в каквито и да било прегрешения. Никой да не се отчайва, че ще получи спасение, защото Сам Господ иска всички да се спасят и да стигнат до разбиране на истината.

Родители, учете децата си на страх Божий още от най-ранна възраст, учете ги и когато пораснат, учете ги винаги, защото човек е слаб и винаги може да изпадне в заблуда и да поеме пътя на гибелта!

Автор: **протоерей Григорий И. Мансетов**

Из: „Училище за благочестие“

• ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ •

ЗА НЕДОВЕРИЕТО КЪМ СВОЯ ПОМИСЪЛ,
ЗА ИСТИНСКОТО СТАРЧЕСТВО И ЗА ИСТИНСКОТО ПОСЛУШАНИЕ

Събрали се при св. Антоний старци, сред които бил и авва Йосиф. Старецът, желаейки да ги изпита им предложил да изтълкуват изречение от Писанието, като започнал от по-младите. Всеки отговарял според силите си, но старецът на всеки отвръщал: „Не, не позна“. След всички св. Антоний попитал авва Йосиф: „Ти какво ще кажеш за това изречение?“ – „Не зная.“ – отвърнал Йосиф, а авва Антоний казал: „Авва Йосиф позна и попадна право в целта, казвайки: не зная.“

Между впрочем св. Антоний не съветвал да имаме безгранично доверие на другите, а че трябва първо да се уверим в правомислието и опитността на стареца и тогава да се доверяваме на словото му безпрекословно и да приемаме от него съвети. Признакът, по който се разпознава истинският старец, е съгласието на неговото слово със словото Божие.

„Трябва да внимаваме, казва св. Антоний, какво точно ни нарежда старецът. Ако ти каже нещо, което е съгласно със заповедите на нашия Господ, приеми това с покорност и се старай да спазваш, за да се изпълни и в нас словото на апостола: „Покорявайте се един другиму в страх Божий“ (виж:

Еф. 5:21). Но ако ти каже нещо, което е противно на Божиите заповеди, то кажи на далия такова наставление: „дали е справедливо пред Бога – теб да слушам повече, нежели Бога“ (срв.: Деян. 4:19). „Трябва да се покоряваме повече на Бога, нежели на човеци“ (Деян. 5:29). Нека помни също и словата на Господа: „Овците слушат гласа Ми, подир чужди човек не вървят, понеже гласа на чуждите не познават“ (Иоан 10:5). За същото ни убеждава и блаженият Павел, казвайки: „Ако дори ние, или Ангел от небето ви благовестеше нещо по-друго от това, що ние ви благовестихме, анатема да бъде“ (Гал. 1-8).

Повод за такова ограничение от страна на св. Антоний вероятно дали арианите, които привличали последователи към злочестието си, представяйки го като благочестие и напоявали отишлите при тях с отровата на лъжечението си.

А може и поводът да бил това, че имало такива, които се захващали да ръководят други без да са научили много от опита си. За такива случаи преподобният обикновено казвал: „Древните отци отивали в пустинята и там мнозина със своите трудове излекували души-

те си и разбирали как могат да лекуват другите. Затова и връщайки се от пустинята се заемали спасително да лекуват други. А от нас, ако се случи някой да отиде в пустинята, то ние преди самите да сме се излекували, вземаме върху себе си грижата за другите. Затова се и

връща върху нас предишната немощ и последното ни състояние става по-лошо от първото (срв.: Лк. 11:26). И затова към нас се отнасят думите: „Лекарю, изцери се сам“ (Лк. 4:23).

Източник: *Добролюбие, т. 1.*

• ДЕТСКИ СВЯТ •

С ТЪРПЕНИЕ И ТРУД ВСИЧКО СЕ ПОСТИГА

РУСКА ПРИКАЗКА

В едно село живял човек на име Иван, по прякор Търпибеда. Не случайно получил той този прякор: много беди и нещастия изтърпял през живота си. Бил умен, работлив, но в продължение на много години все не му вървяло: ту градушка му унищожила посевите, ту мор — добитъка, ту проливен дъжд отнесъл сеното в реката.

Мъчил се, мъчил се, работил за трима, но щом малко се пооправял от старата беда, ето постигала го нова! На Петров ден, когато със семейството си бил на сенокос, започнала буря и светкавица ударила неговата къщурка. Тя изгоряла до пепел; останала само пещта с тръбата.

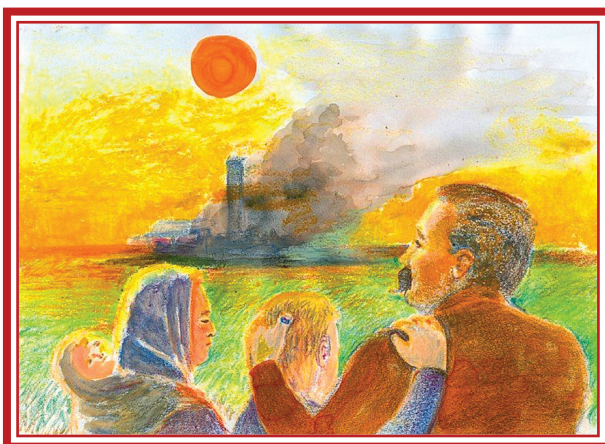
Дотичал от полето Иван с жена си и децата, видял изгорелия си дом и посърнал. „Сега съм съвсем гол, няма къде глава да подслоня“, — помислил си той.

Поскърбили съседите заедно с Иван и се прибрали по домовете си, а бедният човек трябвало заедно със семейството си да се премести в плевника. „Явно, нищо добро няма да видя, — мислил си той. — Щом е така, няма защо да работя. Все едно — дали работя или не, все ще трябва с малките си деца да скитам по света!“.

Потопен в такива мисли, лежал Иван до изгрев слънце. Щом почнало да се развиделява, видял точно над главата си голям паяк. Вчерашната буря била разкъсала цялата му паяжина. Трудел се паякът, работел, колкото може, теглел на всички страни тънките си прозрачни конци, тъчал, сучел със своите крачета — ту се спускал, ту се вдигал отново покрай стената на плевника. Ето, тъкмо мрежата бивала съвсем готова — само оставало паякът да седне по средата и да зачака гости, но не! Духвал вятър през процепа на плевника, пак се скъсвала паяжината и всичко се обръквало!

И отново търпеливият паяк тръгвал нагоре и слизал надолу, непрестанно работел — предял и сучел своите конци. И пак същата беда! Пак неуспех! Така се захласнал Иван в работата на паяка, като че ли я виждал за първи път. И наблюдавал Иван, как паякът дванадесет пъти паднал със своята паяжина и дванадесет пъти се вдигал отново да я плете и укрепва към тавана и стените, докато най-накрая тя издържала на вятъра и той влязъл в гнездото си да си почине.

„Господи, Боже мой! — помислил си Иван. — Какво малко същество, а с какъв разум го е надарил Господ!“ . Какво търпение му е дал Той! Мъчи се, мъчи се, дванадесет пъти пада, но постигнал своето. Нима паякът трябва да ме учи на разум? Нима напразно казват хората: „С търпение и труд всичко се постига“. Излязъл той на другия ден с другите хора на

работа, трудил се, колкото може, цяло лято. Господ Бог му дал такава реколта, каквато никога не е имал. Наесен другарите му помогнали да си направи къщурка. Иван не уивал, работил неморно — зимата не останал да си лежи на топло, а заминал да работи далеч от семейството си. Когато напролет се върнал, положението му се оправило, и започнал да живее не по-лошо от другите.

Автор: **В. Дал**

Преведе от руски: **Дяна Янчева**

Илюстрира: **Данаил Стаматов**

Източник: <http://www.kambankabg.com>

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

25 СЕПТЕМВРИ

† Неделя след Неделя подир Въздвижение.
Преп. Евросиния Александрийска. Преп. Сергей,
Радонежки чудотворец. Гл. 5, утр. ев. 3, *п.
2 Кор. 1:21—2:4 (с. 164) и лит. ев. Лк 5:1—11

26 СЕПТЕМВРИ

* Преставяне на св. ап. и ев. Йоан Богослов.
Утр. ев. Ин 21:15—25, ап. 1 Йоан. 4:12—19
(с. 389), лит. ев. Ин 19:25—27 (Тип. с. 88)

27 СЕПТЕМВРИ

Св. мчк Калистрат и дружината му.
Св. апостоли от 70-те Марк и Аристарх

28 СЕПТЕМВРИ

* Преп. Харитон Изповедник.
Св. прор. Варух (Тип. с. 90)

29 СЕПТЕМВРИ

Преп. Кириак Отшелник. Преп. Теофан Милостиви

30 СЕПТЕМВРИ

Св. свщмчк Григорий, просветител
на Армения. Св. мчца Рипсимия

1 ОКТОМВРИ * Покров на Пресвета Богородица.

Св. ап. Анания. Преп. Роман Сладкопевец.
Преп. Йоан Кукузел (Тип. с. 93)

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — протоерей **Емилиян Костадинов**

Адрес на редакцията:

гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

www.svetiilia.bg